

fordi de ere urimelig høje, det er ikke passende Takster. Og i Forhold til det, man saa ansetter i Forhold til disse Betragtninger, er det da, at Godtgørelsen bliver afpasset. Saaledes tror jeg nok, at sidste Stykke i § 6 maa forstås, og som det ærede Medlem vil se, er der her netop sat en Grænse i den Retning, han pegede paa. Andet Kapitel af Lovforslaget gaar ud paa at give Staten visse Rettigheder til Anlæg af Telegraf- og Telefonledninger, som det er ganske ubegribeligt, at Staten ikke har haft hidtil. Man er kommen igennem og jo for Resten ganske stiftelig igennem med sine Telegrafanlæg, men man har til sine Tider alligevel savnet saadanne Regler, som netop indeholdes her, og som det naturligvis vil blive des mere nødvendigt at faa, jo mere Statstelegrafen udvider sin Virksomhed. Saaledes, som disse Regler ere fremsatte fra Regeringens Side, har Landstinget ment, at man var gaaet for vidt, og har søgt at begrænse Regeringens Ret i forskellige Retninger. Smidlertid er der et, der er sælles for alle disse Regler, og det er det, at det kun er Undtagelse, at Staten kan gaa til en Ekspropriation af fremmed Ejendom med det Formaal at anlægge Telegraf eller Telefon. Det er kun Undtagelse, at Staten vil komme til at benytte § 10, hvor der er Tale om Ekspropriation til Ejendom. Derimod er det Reglen, at Staten vil kunne nøjes med en Brugsret, og denne Brugsret, som erhverves efter § 8, er da befinget eller kun gældende saa længe, som den ikke kommer i Strid med Ejersens Benyttelse af hans Ejendomsret. Dette sidste fremgaar af § 11, idet Ejeren beholder Ret til til enhver Tid at deklare, at nu vil han benytte sin Ejendom paa den og den Maade, og hvis han da gør det, hvis det — naturligvis — er alvorsligt, at han vil gøre det, saa maa Statstelegrafen og Statstelefonen vige for vedkommendes Ejendomsret. Dette er Principet i Bestemmelsen, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hammerich) spurgte i den Anledning, om denne Regel ogsaa kom til Anvendelse over for Kommunernes Ret. Ja, derom tvivler jeg aldeles ikke. Det vil den selvfølgelig, og i det Tilfælde, som det ærede Medlem fremdrog, at en Telegrafledning er bleven anlagt i en brolagt Gade og Kommunen vil gaa til at asfaltere Gaden, maa selvfølgelig Staten vige med sin Ledning. Had der saa skulde, vil naturligvis komme til at afhænge af en Forhandling mellem Kommunen og Staten, og der er ingen Tvivl om, at man vil opnaa Enighed om, at Statens Ledning bliver anbragt paa samme Sted, som Kommunens

Band- og Gasledninger blive anbragte. Det er jo altid Tilfældet i asfalterede Gader, at der holdes et Stykke frit for Asfaltering, netop for at man kan komme til at nedlægge Gas- og Vandledninger, og det samme Sted vil da passende kunde anvendes til Anlæg af Telegraf- og Telefonledninger. Jeg tror ikke, man her vil møde nogensomhelst Vanskelighed. Det kan lede til, at Statens Ledninger blive dyrere, fordi de skulle bestyres paa en bedre Maade, end de maaftte hidtil ere blevne, men det er selvfølgelig, at denne Udgift falder paa Staten og ikke paa Kommunen. I Landstinget har man begrænset, som tidligere nævnt, Statens Ret til at bruge Andenmands Ejendom til Telegraf- og Telefonanlæg, idet man har fordrøt, at det ved Skøn skal godtgøres, at der foreligger Nødvendighed for denne Brug. Jeg er ikke saa særdeles tilfreds med de Udtryk, der herom findes i Loven. Det maa jo forstås inden for fornuftige Grænser, naar de overhovedet skulle have nogen Mening, og maa ikke tages ligefrem efter Ordene. Det er klart, at dette Skøn maa afgøre, om der overhovedet er Nødvendighed for at komme til at raade over fremmed Ejendom, men ikke, om der er Nødvendighed for netop at komme til at raade over denne Ejendom, thi en saadan Nødvendighed vil sjældent eller aldrig foreligge ved et Telegraf- og Telefonanlæg. Udtrykkene ere altsaa ikke heldige, og jeg skulde meget ønske, at der blev Lejlighed til at redressere dem. Men noget andet er jo Spørgsmaalet, om man kunde træffe en Ordning, hvor man kom bort fra, at Afgørelsen af, om Brugsretten skulde afstaa eller ikke, blev lagt i et lovligt Skøns Haand. Det var herpaa, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hammerich) pegede, idet han mente, at Besjen man skulde gaa mere paa den, at der blev nedsat en Kommission til Afgørelsen af disse Spørgsmaal — saaledes forstod jeg ham i hvert Fald. Jeg tror ogsaa, at meget kunde tale om en saadan Forandring, men jeg tør dog ikke sige om man ikke derved vilde komme til et lovligt stort Apparat, et større Apparat, end Sagen maaftte kan bære. Det er imidlertid noget, man kan forhandle nærmere om. Hvorvidt en saadan Kommission tillige kan faa den Virksomhed, som det ærede Medlem tænkte paa, nemlig at staa i særlig Grad som Forvarer for den private Ejendomsmod Statstelegrafens Fordringer, skal jeg lade være ulagt. Jeg tror, at en saadan Kommission snarere maa staa aldeles uvil dig baade over for Staten og over for de private, og at man vanskeligt vil give Kommissionen det Nørv at